

independently defines its structure, composition and language means of the utterance. Foreign language monological speech is not only the product of the individual speech creation that depends on the linguistic experience of the speaker, his/her culture of speaking, ability to construct the future utterance, but also the result of the professional skillfulness of the future specialist, his/her professional competence and knowledge. The purpose of teaching monological speech (to teach to formulate one's thought competently, to acquire the skills of speech culture and etiquette of the foreign and native languages), its main characteristics, skills and habits that are formed in the process of its teaching, the communicative, psychological and speech peculiarities, the communicative functions which monological speech fulfils, and the level of the command of the foreign language of the students define the choice of the forms of teaching foreign language monological speech to the students taking the non-linguistic Master's course among which one can single out various tasks on the basis of the text which has been read or listened to, reports, presentations about the work on the Master's paper, etc.

Key words: non-linguistic Master's course, student, master, foreign language, communicative approach, communicative skills, peculiarities of monological speech, forms of teaching monological speech.

Дата надходження статті: «19» вересня 2018 р.

УДК 378.147:51

Козяр М. М., Козловський Ю. М.*

НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ В ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ ВИКЛАДАЧА ВИЩОЇ ШКОЛИ

У статті обґрунтовано сутність та роль провідних аспектів діяльності викладачів закладів вищої освіти (навчальний, виховний, управлінський, організаторський, методичний, науковий, інноваційний тощо). Виокремлено та висвітлено особливості науково-педагогічних аспектів»та сучасні вимоги до них в умовах ЗВО (безпосередня участь учасників навчального процесу в науково-дослідній діяльності; взаємозв'язок наукового й навчального процесів у ЗВО; об'єднання галузевих і педагогічних знань сучасного науково-педагогічного працівника ЗВО; установалення зв'язку науково-дослідної діяльності з навчально-виховним процесом; узгодження наукової роботи ЗВО з науковим відділом, для координації науково-організаційної складової діяльності, установалення міжнародних зв'язків, забезпечення підвищення кваліфікації викладачів та організації сумісної науково-дослідної роботи педагогів і студентів, надання консультативної допомоги щодо науково-дослідної роботи; найкраще співвідношення наукової й освітньої роботи педагогів; організування наукових, науково-практичних конференцій, науково-методичних семінарів, науково-дослідних видів робіт студентів, аспірантів тощо; підготовка висококваліфікованих науково-педагогічних працівників, збільшення наукової кваліфікації професорсько-викладацьких кадрів; зв'язок наукової та навчальної роботи викладачів і учасників навчального процесу;»практичне спрямування наукової діяльності працівників ЗВО для потреб виробництва, бізнесу тощо. Доведено необхідність послідовного використання диференційовано-інтегративного підходу підготовки викладачів вищої школи. Надано конкретні приклади діяльності викладачів у галузі цивільного захисту та комп'ютерних технологій. Визначено перспективні напрями дослідження проблеми підготовки викладачів вищої школи з урахуванням специфіки профілю вищого навчального закладу.

Ключові слова: підготовка викладачів, заклад вищої освіти, диференційовано-інтегративний підхід, сучасні вимоги, освітній процес, студент, науково-педагогічні працівники.

*© Козяр М. М., Козловський Ю. М.

Фах педагога пройшов тривалу еволюцію й зазнав істотних змін. У процесі становлення й розвитку університетської освіти «викристалізувалися уявлення про те, які якості повинна мати людина, що обирає викладацьку діяльність, які функції має виконувати викладач вищої школи, систематизувалися в статутах освітніх закладів його права й обов'язки» [11, с. 414].»Перспективним для вищої освіти сьогодні є створення єдиного європейського освітнього простору, що має сприяти підвищенню якості освіти, професіоналізму педагогів, наданню пріоритетності науковій діяльності студентів і викладачів тощо.

Діяльність педагога вищої школи соціально значуща й посідає чільне місце в таких аспектах як державотворення, формування психологічної та духовної культури індивіда, національної свідомості українського суспільства. Завдання педагога у вищій школі – підготовка до майбутньої професійної діяльності фахівця з належною системою професійних знань, навичок, якостей, а також підготовка молодих науковців, які згодом стануть повноцінними науково-педагогічними працівниками.

Професійна діяльність викладача досліджувалася в низці наукових праць (В. Андрющенко, В. Галузинський, Ю. Бабанський, І. Бех, О. Виговська, В. Делія, Л. Даниленко, І. Зязюн, В. Кремень, Н. Кузьміна, Р. Пасачинські, І. Підласий, Д. Пітер, М. Поташник, О. Савченко, Н. Слюсаренко, О. Сухомлинська, М. Фален. Однак недостатній рівень розробленості концептуального й прикладного аспектів проблеми саморозвитку викладачів у межах теорії і методики професійної освіти викладачів університету зумовили належне висвітлення специфіки цього поняття.

Мета статті – виявити особливості науково-педагогічної діяльності викладачів закладів вищої освіти в контексті сучасних підходів до освіти.

Виокремлюють два напрями інтеграції науки та освіти: «освіти до науки» й «науки до освіти» [10]. Перший напрям у закладах вищої освіти діє вже давно та надійно, оскільки студенти разом з викладачем завжди займаються дослідницькою роботою, другий же напрям виглядає слабшим, оскільки організація освітніх «осередків» у науково-дослідних інститутах і передача з їхньою допомогою відомостей про досягнення сучасної науки викладацькому активу та молоді, що навчається, ведеться неефективно й в обмеженій кількості.

Професійна діяльність викладача університету характерна високою складністю своєї організації, що містить складові, які різняться між собою за змістом, формою, прийомами здійснення та функціональної спрямованості. Як єдине утворення, вони спрямовані на досягнення головної мети – надання знань та формування умінь і навичок, підготовка та соціалізація майбутніх фахівців. Узагальнюючи складові професійної діяльності викладача університету, можна виокремити різні аспекти їхнього прояву, а саме: навчальний, виховний (навчально-виховний – педагогічний), управлінський (організаторський), методичний, науковий, інноваційний тощо.

Така діяльність передбачає виконання викладачем низки фахових функцій на високому професійному рівні, який відповідає рівню розвитку суспільства. Окрім фахових (предметних) знань, викладач повинен генерувати орієнтацію на загальнолюдські цінності, поглиблювати власні пізнавальні інтереси й широкі потреби; удосконалювати гнучкість, глибину, критичність і самостійність мислення тощо. Також він повинен бути дисциплінованим і доброзичливим у співпраці зі студентами та колегами; характеризуватися відповідальністю та ініціативністю.

Ураховуючи те, що професійна діяльність викладача університету може розподілятися за різноманітним аспектам їхнього прояву, відповідно вона й реалізується в кількох напрямках: педагогічному, організаторському, методичному, науковому та інноваційному. Найчастіше вони не утворюють цілісної педагогічної системи: у результаті співтовариство викладачів виявляється розділеним на «викладачів-науковців» і «викладачів-практиків» (трансляторів знань), які виконують вузько спрямовані функції. Грунтуючись на результатах вивчення та детального дослідження

всіх напрямів професійної діяльності викладача університету, ми дійшли висновку, що виявлені аспекти професійної діяльності викладача відображають основні напрями його професійного саморозвитку, які в подальшому можуть утворювати цілісну динамічну систему, яку можна поіменувати системою саморозвитку [12, с. 437].

Нині особливого значення набувають «проблеми формування здатності освітян до саморозвитку та інновацій у різних видах професійної діяльності. Особливої уваги потребують нові умови навчання майбутніх викладачів у розвитку інноваційних якостей, самодостатності, професійному самоздійсненні набутих ними компетенцій» [5, с. 83]

Готовність до інноваційної діяльності зумовлена двома необхідними чинниками: організацією оптимального інноваційного середовища та освоєнням технології самоорганізації педагогічної діяльності, пізнавальним інструментом відображення практики навчання й виховання. Таким інструментом «слугує структурна модель інноваційної діяльності як інтегрована система цілісного педагогічного процесу та інноваційної педагогічної діяльності, на основі якої педагог має можливість оволодіти всіма її структурними елементами – від формування мети до одержання результату, його оцінки та наступної корекції» [9, с. 98]. Сьогодні спостерігаємо докорінний перехід від навчального до науково-освітнього процесу. Способи викладання в системі вищої освіти повинні ґрунтуватися на засадах об'єднання навчальної та науково-дослідницької функції педагогів і студентів. Адже це, з одного боку, – фундаментальна умова засвоєння студентами наукового методу, а з іншого – розвиток фаховості викладачів.

Поряд із загальною і професійною освітою та очевидним наслідком розвитку педагогіки як розвиванням хисту до наукової творчості, наукова освіта – особлива базова галузь освіти загалом.

У вищій школі здійснюють істотну наукову підготовку студентів, аспірантів, докторантів та викладацького складу загалом, однак мова далеко не завжди йде про цілеспрямовану підготовку особистості до наукової діяльності. На сьогодні «не можна стверджувати, що теорія наукової освіти вже розроблена в належній мірі. Висновок про те, що наукова освіта є особливою базовою галуззю освіти поряд із загальною й професійною освітою, є закономірним підсумком розвитку педагогіки» [8, с. 23]. Традиційно наукову підготовку зазвичай зараховували до вищої фази професійної освіти.

Однак науковій освіті притаманні риси, що у функціональному сенсі виходять за межі загальної та професійної освіти: наукова освіта має своє особливе особистісне й соціальне призначення, свою домінуючу функцію й свою лінію змісту освіти, а саме: розвиток здібностей до наукової творчості, тому є всі підстави уважати наукову освіту особливою, поряд із загальною та професійною галуззю освіти.

Наукові дослідження в закладі вищої освіти переважно галузевого спрямування. Водночас побутує хибна думка, що проблеми освіти й педагогічної науки – перевага лише університетів педагогічного напрямку та спеціалізованих кафедр. Відтак фахові якості працівників закладу вищої освіти оцінюють односторонньо, а їхні педагогічні та галузеві знання й уміння розглядають відокремлено. Поширені випадки, коли майстерний науковець, маючи високі якісні й кількісні показники наукової діяльності, недостатньо обізнаний у педагогіці й психології, а чудовий педагог – у розвитку галузевої науки.

Систематична взаємодія відомих учених із студентами-старшокурсниками, аспірантами і стажерами забезпечує основу класичної наукової школи, за наявності передумов в об'єктивному розвитку тієї чи іншої ділянки дослідження науки.

Навчальну діяльність «зіставляли з наукою, або науковим дослідженням. Мовляв, наука в постійному пошуку, змаганні проти будь-якої рутини; що лише для науки характерні творчі засади, а школа, зокрема вища, натомість, бере лише стає й перевірене, таке, що не підлягає сумніву та становить інституцію консервативну» [1, с. 56]. Відповідно до нинішньої практики зазначена суперечність

необ'єктивна, і власне дослідницька складова об'єднує науковий пошук і навчально-виховний процес. Такий процес ініціює творче бачення на практиці, відтак розвивається наукова творчість. Отже, у практиці освіти дедалі вагоміші дослідницькі складові педагогічної діяльності кожного педагога.

Говорячи про термінологію, необхідно зауважити, що наукова освіта не зводиться до аспірантури й докторантури, маючи у своєму складі дуже розвинену пропедевтичну частину, що охоплює все попереднє життя людини. Наукова освіта за своєю природою біфункціональна, оскільки належить одночасно до двох системоутворювальних соціальних інститутів – науки та освіти, будучи галуззю їхнього перетину. Інакше кажучи, з одного боку, – це галузь науки, з іншого – галузь освіти, що відображено в назві «наукова освіта», яка складається з двох ключових слів.

Сьогодні ставлення до наукового виробництва як фаху зумовлене, передусім, тим, що наука перебуває на невідомому раніше етапі спеціалізації, і що такий етап продовжуватиметься: «сьогодні серед молоді дуже поширене уявлення, що наука стала чимось на зразок арифметичної задачі, що вона створюється в лабораторіях або за допомогою статистичних картотек одним тільки холодним розумом. Однак людині потрібна ідея, і до того ж, ідея правильна. Звичайно, розрахунок теж є необхідною умовою. Науковець повинен примиритися також з тим ризиком, яким супроводжується будь-яка наукова робота: прийде «натхнення» або не прийде? Комерсанту або великому промисловцеві без «комерційної фантазії», тобто без вигадки, краще залишатися технічним чиновником; він ніколи не створить організаційних нововведень» [2, с. 708]. Досконалий витвір мистецтва ніколи не буде перевершено й ніколи не застаріє, а зроблене в галузі науки застаріє через 10 чи 50 років: такий зміст наукової роботи, що становить її специфічну відмінність від усіх інших елементів культури.

У закладах вищої освіти проводять істотну роботу з наукової підготовки студентів, аспірантів, докторантів та викладацького складу загалом, однак мова йде про цілеспрямовану підготовку особистості до наукової діяльності, як до основної чи суміжної професії. Ураховуючи складність і значущість розробки педагогічної системи наукової діяльності ЗВО та її підґрунтя – теорії педагогіки наукової діяльності, першочерговим завданням є обґрунтування теоретико-методологічних положень моделювання цієї системи та її підсистем.

На основі аналізу сутності наукової діяльності виявлено її особливості в умовах ЗВО: пряма участь учасників навчального процесу в науково-дослідній діяльності; взаємозв'язок наукового й навчального процесів у ЗВО; об'єднання галузевих і педагогічних знань сучасного науково-педагогічного працівника ЗВО; установа зв'язку науково-дослідної діяльності з навчально-виховним процесом; узгодження наукової роботи ЗВО з науковим відділом, для координації науково-організаційної складової діяльності, установа міжнародних зв'язків, забезпечення підвищення кваліфікації викладачів та організації сумісної науково-дослідної роботи педагогів і студентів, надання консультаційної допомоги щодо науково-дослідної роботи; найкраще співвідношення наукової й освітньої роботи педагогів; організування наукових, науково-практичних конференцій, науково-методичних семінарів, науково-дослідних видів робіт студентів, аспірантів тощо; підготовка висококваліфікованих науково-педагогічних працівників, збільшення наукової кваліфікації професорсько-викладацьких кадрів; зв'язок наукової та навчальної роботи викладачів і учасників навчального процесу; практичне спрямування наукової діяльності працівників ЗВО для потреб виробництва, бізнесу тощо.

Якщо формально професійно-педагогічні обов'язки викладача у ЗВО є доволі чіткими й однозначними, то вимоги до його науково-педагогічної діяльності найчастіше зводяться лише до написання певної кількості методичних рекомендацій чи наукових статей. Часто ця наукова продукція має низку суттєвих недоліків: у галузі педагогічних

наук методичні рекомендації зазвичай є ненауковими (не містять нового знання), а скоріше дидактичними матеріалами, які, будучи корисними для викладачів, усе ж не можуть бути віднесені до наукових праць.

Продукція науково-галузевої діяльності викладача ЗВО теж далеко не завжди є науковою продукцією. Науковці, які мають вагомі здобутки в галузі непедагогічних, профільних для певного ЗВО наук, часто вважають педагогічну діяльність «додатковим навантаженням», а іноді просто неспроможні передати власні досягнення студентам, грамотно трансформувати одержане ними наукове знання в навчальне. Спостерігається й протилежне явище: коли викладач блискуче виконує педагогічні функції, натомість неспроможний на належному рівні виконувати науково-галузеві та науково-педагогічні обов'язки.

Дослідження показали необхідність послідовного використання диференційовано-інтегративного підходу до підготовки викладачів вищої школи. Теоретичні засади цього підходу закладені Л. Дольніковою [4]: для підвищення рівня і якості знань на базі інтеграційного й диференційованого підходів до організації навчально-виховного процесу необхідно враховувати основи теоретичних засад інтеграції і диференціації, специфіку конкретного навчального закладу.

Диференціація змісту в навчальному процесі є необхідною, оскільки завдяки розчленуванню явищ об'єктивної дійсності досягається поглиблене розуміння її окремих сторін. Практично диференціація навчального процесу виражається у вивченні студентами окремих навчально-пізнавальних комплексів навчальних предметів, кожен з яких у межах відведених йому функціональних можливостей представляє в дидактично переробленому вигляді ту чи іншу галузь наукових знань.

Диференціація та інтеграція в навчальному процесі, окрім специфічних дидактичних особливостей, мають загальні закономірності та співвідношення, які існують між науковими знаннями. Урахування цих закономірностей необхідно брати до уваги вже на найперших етапах складання навчальних планів. Інтеграція знань допускає також диференціацію навчального матеріалу залежно від типу навчального закладу, профілю підготовки студентів, інтересів та нахилів студентів. В останні роки проблемі оптимального поєднання диференціації та інтеграції в навчанні приділяється значна увага.

Покажемо використання інтегративно-диференційованого підходу на конкретних прикладах у професійній діяльності викладачів у галузях професійної підготовки фахівців цивільного захисту та фахівців комп'ютерних технологій.

Викладач повинен бути не просто носієм знань, а й здатним породжувати ці знання, займаючись науково-дослідною роботою й залучаючи до неї студентів. Крім цього, викладач реалізує ще й виховну функцію – створює умови для професійного та особистісного розвитку студентів. А це вимагає від викладача не тільки високого рівня академічних, але й психолого-педагогічних знань [3, с. 79]. Ми поділяємо думку цього автора, що структура професійної компетентності викладача ЗВО, як особистісного утворення містить мотиваційний, когнітивний, діяльнісний та інші компоненти.

Охарактеризуємо ці компоненти в контексті інтегративно-диференційованого підходу до науково-педагогічної діяльності викладача щодо підготовки фахівців цивільного захисту та фахівців комп'ютерних технологій.

До складу мотиваційного компоненту входить потреба в професійній діяльності; прагнення до творчої наукової та навчально-методичної діяльності; інтерес до виховної роботи; пізнавальні, професійні й творчі мотиви, які впливають на цілепокладання в процесі професійної діяльності. У загальних рисах склад цього компоненту для обох галузей відрізняється несуттєво. Однак уже тут присутня певна диференціація: мотивація фахівців комп'ютерного часто є більш прагматичною, у той час коли в підготовці майбутніх фахівців цивільного захисту домінує ціннісний аспект. Викладач у своїй науково-педагогічній діяльності повинен урахувати ці особливості. У цьому

компоненті провідним є інтегративний підхід.

Когнітивний компонент містить знання теоретичного й практичного змісту й базується на галузевих знаннях викладача, які вимагають відповідної науково-педагогічної підтримки. ІКТ для фахівця цивільного захисту є лише одним зі засобів навчання та інструментом у майбутній професійній діяльності. У той же час ці знання для IT-фахівців є базовими для професійної підготовки. Науково-педагогічна підготовка викладачів за цим компонентом значно відрізняється й вимагає розроблення спеціальних методик, тому тут реалізується диференційований підхід.

Діяльнісний компонент ґрунтується на загальних прийомах і способах інтелектуальної діяльності (аналізу, синтезу, порівнянні, абстрагуванні, узагальненні, конкретизації) та практичних умінь, що в ідеальному варіанті формують систему умінь і навичок викладача. У результаті діяльності викладача формуються вже конкретні професійні мотиви, знання та уміння студентів. Розглядаючи дві галузі професійної підготовки – комп'ютерну та цивільного захисту – можна зробити висновок, що саме тут реалізується подвійний, інтегративно-диференційований підхід, оскільки на цьому етапі викладач повинен ефективно зінтегрувати мотивацію, знання та уміння студентів й одночасно диференціювати їх за специфікою професії.

Таким чином, за переходу вищої школи від навчальної до науково-освітнього процесу євкрай актуальним розвиток теорії наукової освіти як основної галузі освіти поряд із загальною і професійною. У ЗВО здійснюють чималу роботу з наукової підготовки учасників навчального процесу, утім ідеться про цілеспрямовану підготовку особистості до наукової діяльності. Позаяк сьогодні для педагогіки притаманне посилення процесів інтеграції, у науковій освіті органічно поєднані та є їхнім логічним продовженням ознаки загальної й професійної освіти. Отже, наукова функція закладу вищої освіти – це комплексна діяльність із професійно-галузевою, професійно-педагогічною та загальнонауковою складовими. Нерозривність цих трьох складових на базі загальнонаукової освіти утворює педагогіку наукової діяльності на межі педагогічної науки та загального наукознавства.

Перспективними напрямками подальших досліджень вважаємо розвиток теоретичних засад проблеми підготовки викладачів вищої школи з урахуванням специфіки профілю вищого навчального закладу.

Література:

1. Бопко І. З. Наукова діяльність викладача вищої школи в умовах Болонського процесу. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України*. 2014. Вип. 4. С. 56-63.
2. Вебер М. Наука как призвание и профессия. Избранные произведения. Москва: Прогресс, 1990. 735 с.
3. Головань М. С. Професійна компетентність викладача вищого навчального закладу. *Проблеми сучасної педагогічної освіти. Серія: Педагогіка і психологія: збірник статей*. Ялта: РВВ КГУ, 2014. Вип. 44. Ч. 3. С. 79-88.
4. Дольнікова Л. В. Інтегративно-диференційований підхід до структурування змісту природничих дисциплін у медичних коледжах: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.04 / Тернопільський держ. педагогічний ун-т ім. Володимира Гнатюка. Тернопіль, 2001. 20 с.
5. Козак Л. В. Педагогічна інноватика у розвитку нових напрямів освіти. *Освітологічний дискурс*. 2014. № 2 (6). С. 74-85.
6. Козловський Ю. М. Інтеграційні процеси в професійній освіті: методологія, теорія, методика: монографія. Львів: Вид-во Львівської політехніки, 2018. 420 с.
7. Козяр М. М. Формування персонального освітнього середовища педагога. *Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми*. 2016. Вип. 47. С. 10-14.
8. Леднев В. С. Научное образование: развитие способностей к научному творчеству: монография. 2-е изд., исправ. Москва: МГАУ, 2002. 120 с.

9. Машкіна Л. Теоретичні засади інноваційної діяльності педагога. *Педагогічний дискурс*. 2014. Вип. 17. С. 98-101.
10. Мержанов А. Г., Брагинский И. И. Интеграция образования и науки. *Машиностроитель*. 2005. № 6. С. 46-52.
11. Мірошник З. М., Талаш І. О. Побудова професіограми викладача вищої педагогічної школи: рольовий підхід. *Проблеми сучасної психології: збірник наукових праць КПНУ імені Івана Огієнка, Інституту психології імені Е. С. Костюка НАПН України*. 2014. Вип. 23. С. 413-423.
12. Тітаренко Н. Ю. Інноваційна система саморозвитку викладача університету. *Вища освіта України. Тематичний випуск «Педагогіка вищої школи: методологія, теорія, технології»*. 2014. № 3 (54). С. 437-441.

Koziar M. M., Kozlovskii Yu. M.

SCIENTIFIC AND PEDAGOGICAL ASPECTS OF VOCATIONAL TRAINING OF TEACHERS OF HIGHER EDUCATIONAL ESTABLISHMENT

Actuality and role of leading aspects of the teacher's activity of higher educational establishments such as educational, administrative, organizational, scientific, innovative, etc.) are presented in the article.»

Characteristic of and its modern requirements in the higher educational establishments are highlighted and singled out such as (participation of students in the educational process in scientific and research activity; interconnection of scientific and educational processes in the higher educational establishments; unification of branch and pedagogical knowledge of modern scientifically and pedagogical worker of higher educational establishment; relationship between scientific and research activity and educational process; coordination of the research work of higher educational establishment with scientific department; the international relations set-up; implementation of professional development of teachers and organization of joint research work of academic staff and students, providing research and consultancy activity; correlation between»pedagogical science and educational work of teacher; the organization of scientific, international conferences, methodological seminars, different kinds of research work of students and postgraduate research»students, etc.; training of highly qualified scientific and scientific-pedagogical personnel; increase of scientific qualification of scientific-pedagogical personnel; cooperation scientific-pedagogical personnel with students during»educational process; the practical direction of scientific-pedagogical personnel of higher educational establishment the industrial and business needs etc.

The necessity of using of the differentiation and integration approaches of teacher's training of higher educational establishment are proved.

Real examples of teachers' work in the field of civil protection and computer technologies are presented. The perspective directions of research work of teacher's training of higher education with the account of the specifics of its profile are determined.

Key words: teacher training, higher educational establishment, differentiation and integration approach, modern requirements, educational processes, student, scientific-pedagogical personnel.

Дата надходження статті: «05» листопада 2018 р.

УДК 377.44

Кузьменко В. В., Примакова В. В.*

ПІСЛЯДИПЛОМНА ПІДГОТОВКА ВЧИТЕЛІВ ДО ВПРОВАДЖЕННЯ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ОСВІТНІЙ ПРОЦЕС

Стаття присвячена розгляду проблеми здоров'язбереження, підготовки педагогічних працівників у післядипломній освіті до впровадження технологій формування здорового способу життя, культури здоров'я, що сприяють підвищенню рівня валеологічної освіченості учнів і вчителів Нової української школи. З огляду на її пріоритети, відображені в Концепції,

*© Кузьменко В. В., Примакова В. В.